

Dr. Beer Miklós püspök atya

A bíboros úrnak kellene most itt lenni, és az ő nevében köszöntelek benneteket, de természetesen úgy is, mint a püspöki karunkban az egészségügy felelőse is érintve vagyok, ezen a mai ünnepen.

Egy egészen friss személyes élménnyel köszöntelek benneteket. Én magam, sem gondoltam, hogy a múlt vasárnapi körlevelemmel ekkora vihart fogok kavarni, a cigányügyi körlevelemmel. Először csak azt hallottam, illetve azt érzékeltem, hogy a papjainknak egy jó része nem érti, hogy miről van szó. Aztán a második meglepetésem az volt, amikor a Magyar Kuríron is olvasható lett a körlevelem és egyre több emailt kaptam, aztán ma reggel a Klubrádió kért egy interjút.

És akkor döböntem rá arra, hogy valami olyan témát érintettünk, ami nagyon sok embernek a tudat alatti világában ott van. Csak hozzá teszem, hogy nagyon tisztességesen és nagyon udvariasan beszélgetett a riporter a Klubrádiós műsorban ma reggel.

Tehát ezzel a friss élménnyel jöttem ide hozzátok, és amikor most a jó Istennek hálát adunk a Hivatásórző Ház tíz éves működéséért, akkor visszacseng bennem ez az élmény, hogy valami olyan érzékeny pontot érintettünk, itt ebben a Házban, tíz évvel ezelőtt, ami tudat alatt ott volt nagyon sokunknak a lelkében, csak nem akartunk beszélni róla. Valami furcsa tapintatból, valami félreértett tapintatosságból. És most tíz év után, a jó Istennek megköszönjük azt, hogy az akkori vezetőknek és a kezdeményezőknek volt bátorságuk ezzel a problémával foglalkozni, szembe nézni és fölállalni nagy- nagy szeretettel egymás terhére, egymás gondját, egymás betegségét.

Megint csak ennek a körlevelemnek a kapcsán, tettem föl azt a kérdést, hogy a körlevél végén, hogy mit tenne Urunk, Jézus Krisztus a mi helyünkben a cigányság nyomorúságával kapcsolatban, de akkor most megint itt, ezen a mai konferencián, megint azt tesszük föl, és teszem föl ezt a kérdést, hogy mit tanulhatunk Urunktól, Jézustól, mit tett volna ő a helyünkben, ő, hogy tenne.

És azt hiszem, hogy túlzás nélkül mondhatom azt, hogy egy kicsit megveregetné a vállunkat és a vállatokat, hogy "Jól van, valami ilyesmit vártam tőletek."

Az együttérzés az, amit eltanulunk tőle, amikor a Jairus lányának a baját hallja Jézus, akkor azt mondja: "megyek és meggyógyítom". Azonnal indul Jairussal, ami mindig elgondolkoztat, és amikor mi, ezen az úton megmozdultunk az ő tanítványainak bizonyulunk, és ezt akarom elsősorban megköszönni mindnyájatoknak, akik ennek a Háznak a vezetői vagytok, és akik ennek a Háznak a lakói voltatok és vagytok. Mert, megint valami nagyon- nagy szent bátorság az, amikor szembenézünk a fájdalomunkkal, problémánkkal, betegségünkkel, gyöngeségünkkel, és akkor innen már tényleg csak egy következő mondat Pál apostolnak a legmélyebb, legőszintébb vallomása: „amikor gyöngé vagyok, akkor vagyok erős”.

Nagyon sokszor fölteszük a kérdést Ferenc pápánknak a buzdítására, felhívására, hogy ebben az ellentmondásokkal terhes világunkban, a mai Európában, de az egész világban a megoldhatatlannak látszó feladatok előtt az egyházunk sokszor olyan gyöngének tűnik, olyan tehetetlennek.

És éppen amikor vállaljuk a gyöngeségünket, amikor beismerjük a korlátainkat, akkor történnek csodák bennünk és általunk.

Azt hiszem, hogy mindnyájan elfogadjátok ezt, amikor azt mondom, hogy az, ami ebben a Házban történt tíz év alatt, és, ami történik, ez az Úristen csodája. És éppen ebben a gyöngeségben válik hitelessé a mi egyházunk.

Ezt köszönöm meg mindnyájatoknak és kérem a Szentlélek Úristennek a segítségét, erejét, bátorítását, nagylelkűségét, hogy folytassátok ezt a szolgálatot, folytassátok ezt a munkát, hogy ebben a gyöngeségben megnyilvánuló isteni erővel tudjuk az Úristen irgalmas szeretetét közvetíteni a mai társadalom felé.

Köszönöm, hogy itt lehetek és köszönöm mindnyájatoknak.